

Λευτέρης Αντωνιάδης, ο Ρωμιός που λάτρεψαν οι Τούρκοι

/ [Ιστορία - Εθνικά Θέματα](#)

«Ξέρω πως όταν πεθάνω θα τυλίξουν το φέρετρό μου με την ερυθρά ημισέληνο, αλλά η καρδιά μου θα είναι γαλάζια με σταυρό».

Η πρόβλεψη του Λευτέρη Αντωνιάδη βγήκε εν μέρει αληθινή. Ο θάνατος τον βρήκε στις 13 Ιανουαρίου 2012 και όταν λίγες μέρες μετά το φέρετρο με τη σορό του μπήκε στο γήπεδο της Φενέρμπαχτσε, ήταν τυλιγμένο με την τουρκική αλλά και με τη σημαία της ομάδας. «Ver Lefter'e Yaz Deftere» (Δώσε στον Λευτέρη, θα γράψει στο τεφτέρι) φώναζε όλο το γήπεδο, τιμώντας τον Ρωμιό που έκλεψε την καρδιά της Τουρκίας.

«Χάσαμε τον καλύτερο που είχαμε», είπε στον επικήδειο ο Ταγίπ Ερντογάν.

Ο μυθικός στράικερ της δεκαετίας του '50 γεννήθηκε στην Πρίγκηπο της Προποντίδας στις 22 Δεκεμβρίου 1925, τρία χρόνια μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή. Δέκα παιδιά είχε η οικογένεια, και ο ψαράς πατέρας αγωνιζόταν να τα βγάλει πέρα. Στις αλάνες του νησιού ο Λευτέρης θα κάνει τα πρώτα του ποδοσφαιρικά βήματα. Εκεί θα αποκτήσει και το προσωνύμιο «κιουτσούκ»

(τουρκικά: küçük), που σημαίνει μικρός. Αρχικά το παρατσούκλι θα του κολλήσει για να τον ξεχωρίζουν από τον μεγαλύτερο αδερφό του, μετά λόγω του ύψους του που ήταν μόλις 1,69 μ.

Το πανό σε κεντρική λεωφόρο που οδηγεί στο Καντίκιοϊ γράφει «Αναπαύσου εν ειρήνη Λευτέρη, η Φενέρ είναι πρωταθλήτρια»

Το 1947 οι εμφανίσεις του Λεφτέρ Κιουτσουκαντωνιάδη με την Ταξίμ, μια τοπική ομάδα της Κωνσταντινούπολης, τον βάζουν στο... μάτι της Φενέρμπαχτσε που του προσφέρει το πρώτο του επαγγελματικό συμβόλαιο. Η ελληνική καταγωγή του θα προκαλέσει θύελλα αντιδράσεων οι οποίες όμως θα σβήσουν όταν μπει στο γήπεδο. Μέσα σε τέσσερα χρόνια θα πετύχει 100 γκολ σε 135 αγώνες. Οι οπαδοί της Φενέρ πλέον παραμιλούν με τον Λευτέρη, τον οποίο αποκαλούν και «καθηγητή» (τουρκικά: ordinaryüs) για την ικανότητά του να ξεκλειδώνει τις αντίπαλες άμυνες.

Το 1948 η τουρκική του υπηκοότητα θα του δώσει μια θέση στην εθνική ομάδα της Τουρκίας. Για πολλά χρόνια ήταν πρώτος σκόρερ με 22 γκολ· σήμερα είναι στην τρίτη θέση. Στην ανάκρουση του τουρκικού εθνικού ύμνου ο Λεφτέρ έβγαζε έξω από τη φανέλα το σταυρό που φορούσε.

Μετά από έναν χρόνο στην ιταλική Φιορεντίνα και άλλον ένα στη γαλλική Νις, χωρίς αξιοσημείωτες παρουσίες, ο Κιουτσουκαντωνιάδης επιστρέφει το 1953 στα «κίτρινα καναρίνια». Κατά τη διάρκεια των Σεπτεμβριανών του 1955 εξαγριωμένο πλήθος φτάνει έξω από το σπίτι του στην Κωνσταντινούπολη και αρχίζει να πετάει πέτρες. «Έζησα τρομακτικές στιγμές», έλεγε αργότερα σε συνέντευξή του. Οι φίλαθλοι της Φενέρ, όμως, αναλαμβάνουν ρόλο σωματοφύλακα μέχρις ότου δοθεί τέλος στο πογκρόμ κατά των Ελλήνων.

Σχεδόν δύο μήνες αργότερα η Αθλητική Ηχώ τον αποκαλεί γενίτσαρο ζητώντας του να φύγει από την Ελλάδα όπου βρισκόταν για επίσκεψη. «Η επίσκεψίς του προεκάλεσε γενικήν αγανάκτησιν και η εμφάνισίς του εις ελληνικόν γήπεδον αποτροπιασμόν», έγραφε η εφημερίδα.

«Ένωσα προδομένος», έλεγε αργότερα ο ίδιος.

Η ποδοσφαιρική καριέρα του Αντωνιάδη έκλεισε... σχεδόν στη Φενέρμπαχτσε. Το 1964 σε ηλικία 39 ετών και έπειτα από 323 γκολ σε 480 εμφανίσεις (μέχρι και σήμερα είναι πρώτος σκόρερ της ομάδας), ήρθε στην ΑΕΚ. Αγωνίστηκε με τα κιτρινόμαυρα μόλις σε πέντε αγώνες και έβαλε δύο γκολ, προτού κρεμάσει για πάντα τα παπούτσια του. Το 1965 ξεκίνησε την προπονητική του καριέρα από τους πάγκους του Αιγάλεω. Προπόνησε ελληνικές αλλά και τουρκικές ομάδες μέχρι το

1972, οπότε και έκλεισε τον κύκλο του ως προπονητής στη Σαμσουνσπορ.

Άγαλμα του Λευτέρη Αντωνιάδη υπάρχει σε πλατεία της συνοικίας Καντίκιοϊ της Κωνσταντινούπολης, όπου βρίσκεται η έδρα της Φενέρ.

Ήταν ο ποδοσφαιρικός θρύλος που έκανε τους Τούρκους να ανάβουν κεριά στη μνήμη του στον μητροπολιτικό ναό του Αγίου Δημητρίου, αφού τα τελευταία χρόνια της ζωής του τα πέρασε στην Πρίγκηπο. «Κιουτσουκαντωνιάδης, Μπουγιουκαντωνιάδης!», του είχε πει ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος όταν το 2004 είχε επισκεφθεί το νησί στο πλαίσιο του εορτασμού των 80 χρόνων της Μητρόπολης Πριγκηποννήσων. «Μπουγιούκ» σημαίνει μεγάλος, και το λογοπαίγνιο είχε να κάνει με το παρατσούκλι του Λεφτέρ. «Κιουτσουκαντωνιάδης, αλλά μεγάλος ποδοσφαιριστής», είχε επιμείνει ο Πατριάρχης. «Σας παρακαλώ...», ανταπάντησε ο Ρωμιός που ενώ λατρεύτηκε σαν ήρωας παρέμεινε σεμνός έως το τέλος της ζωής του.

Πηγή: pontos-news.gr

(φωτ.: Νίκος Μαγγίνας)